Č. 40.

Vyživovací příspěvek: Zamítla-li zemská vyživovací komise nárok na příspěvek vyživovací za určitou dobu tím, že za dobu pozdější příspěvek přiznala, o době dřívější se nezmiňujíc, jest zamítavý výrok po rozumu § 6, odst. 2 zák. o spr. s. vadný již proto, že nejsou uvedeny důvody zamítací.

(Nález ze dne 13. února 1919 č. 137.)

Prejudikatura. Srovnej nález č. 10, bod II.

Věc: Josef Dorotík v Hutisku (adv. Dr. Jaroslav Dorazil z Valaš. Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

Výrok: Naříkané rozhodnutí, pokud zamítá nárok na příspěvek vyživovací za dobu před 1. srpnem 1917, zrušuje se pro vadnost řízení

Důvody: Za příčinou povolání svých synů k činné službě vojenské žádal stěžovatel opětně o přikázání vyživovacího příspěvku, byl však pro svou osobu opětovně zamítnut, jeho manželce a synu však příspěvky po 80 h ode dne nastoupení staršího syna a po 1·60 K od 1. srpna 1917 přiznány — při čemž poukázáno k tomu, že tyto přiznané podpory dosahují částky 10 K týdně, kterou povolaný příslušníky své podporoval. Na opětovnou žádost a odvolání stěžovatelovo nové okolnosti neuvádějící byl jemu od 1. srpna 1917 vyživovací příspěvek přiznán vzhledem k jeho nezpůsobilosti pracovní a vzhledem k tomu, že povoláním dvou synů, kteří ve společné domácnosti s otcem žili, příjmy těchto synů odpadly.

Stížnost vytýká, že měl býti přiznán příspěvek vyživovací 80 h aspoň ode dne povolání druhého syna Stanislava, t. j. od 28. října 1916 a že žalovaný úřad, měl-li za to, že příspěvek přísluší od některého pozdějšího dne, měl uvésti zvláštní okolnosti, které by to odůvodňovaly.

Nejvyšší správní soud uvážil, že stěžovatel podáním ze dne 26. února 1918 žádal opětně, aby mu jako otci povolaných synů Františka a Stanislava, kteří ho podporovali, byl vyživovací příspěvek přiznán, neobmeziv tento svůj nárok co do času nikterak. Dlužno proto za to pokládati, že žadatel činil nárok na výživné od té doby, od které dle zákona náleží, t. j. dle § 6 zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z. a § 1 zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z. od té doby, od které povolaný službou vojenskou byl zdržen, aby občanské povolání provozoval. Vzhledem k tomu, že syn František nastoupil službu vojenskou dne 20. června 1915 a syn Stanislav, jak stížnost uvádí, dne 28. srpna 1916, dlužno míti za to, že stěžovatel činil nárok na výživné od prvého, po případě od druhého dne tuto uvedeného. Tím, že zemská vyživovací komise přiznala výživné pouze od 1. srpna 1917, dobu předcházející mlčením pomíjejíc, zamítla nárok za dobu před 1. srpnem 1917. Výrok ten trpí však podstatnou vadou, neboť jednak musí dle § 7, odst. 9 zákona zamítnutí uvedením okolností tomu nasvědčujících býti odůvodněno, jednak strana nevědouc bez odůvodnění, z jakého důvodu byla zamítnuta, nemůže s výsledkem nepříznivému rozhodnutí odporovati.

Muselo proto naříkané rozhodnutí, pokud týče se nároku na výživné za dobu před 1. srpnem 1917 dle § 6 zák. o správ. s. býti zrušeno.

Č. 41.

Chudinství (Čechy): * Vzdá-li se chudý opatření chudinského, poskytovaného obcí a žádá-li za jiný způsob takového opatření, nemá nároku na dodatečné poskytnutí chudinského opatření ve způsobu obcí později ustanoveném za uplynulé mezidobí, počínaje od vzdání se dřívějšího opatření až do ustanovení jiného způsobu téhož opatření.

(Nález ze dne 13. února 1919 č. 291.)

Věc: Ondřej Tichý v Kutné Hoře (adv. Dr. Stanislav Prachenský z Vlašimi) proti Zemské správní komisi v Praze o chudinskou podporu.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel podal dne 3. července 1917 u městské rady v Kutné Hoře žádost, aby mu pro 12letého syna Emanuela udělena byla stálá denní podpora chudinská v penězích od 1. července 1917 počínajíc a uváděl, že syn ten byl dne 30. června 1917 bezdůvodně poslán domů z městského sirotčince, v němž požíval chudinského zaopatření. Žádost byla městskou radou zamítnuta z důvodu, že syn stěžovatelův bez svolení městské rady vystoupil ze sirotčince, kdež o něho bylo úplně postaráno.

Odvolání z rozhodnutí toho bylo okresním výborem zamítnuto s odůvodněním, že Emanuel Tichý tím, že o své újmě ze sirotčince vystoupil, svůj nárok na jakékoliv zaopatření od obce přerušil.

Zemská správní komise království Českého usnesením dne 19. ledna 1918 došlým rozhodla v zásadě, že Emanuel Tichý má nárok na chudinskou podporu, jejíž způsob a výši má stanoviti městská rada. Na podkladě tohoto rozhodnutí usnesla se městská rada uděliti stěžovateli pro jeho syna chudinskou podporu denních 70 hal., počínajíc od 1. ledna 1918.

Stížnost do usnesení toho, kterou domáhal se stěžovatel, aby udělená podpora poukázána byla, jak bylo žádáno, již ode dne 1. července 1917 hledě k tomu, že synu jeho bylo dne 30. června 1917 odňato zaopatření v sirotčinci, byla okresním výborem zamítnuta a rozhodnutí toto potvrzeno bylo zemskou správní komisí v podstatě z těchto důvodů:

Žádaná proměna naturálního zaopatření v podporu peněžitou může se vztahovati toliko na dobu budoucí. Stěžovatel měl až do vyřízení své žádosti ponechati svého syna v sirotčinci, ježto nemá po zákonu práva žádati za určitý způsob chudinské podpory a vzdáním se dosavadního naturálního zaopatření vynutiti podporu peněžitou i za dobu, po kterou se dobrovolně zaopatření toho zřekl.

Stěžovatel má proto za dobu od 1. července 1917 do 1. ledna 1918 proti obci nejvýše nárok náhradní, zakládající se na soukromoprávním titulu § 1042 obč. zák.